

Schriftlezing: Psalm 126 en Joh. 12:20-28
Kerntekst: Psalm 126:4-5. Thema: 'Bidden met een traan en een lach.' Zingen: Ps. 42:1,2 en 5, Ps. 56:4, Ps. 126:1,2 en 3, Ps. 72:7 en 8, Ps. 37:2

Hoofdpunten van de preek

In deze reispsalm voor pelgrims weerklinkt het leven: een lach en een traan, met in het hart een gebed.

Gebed

De ervaring van het Israël na de 'wende' valt tegen. Hun terugkeer bracht geen gespreid bedje en gedekte tafels... 'Nu' botst met 'toen.'

Allerlei omstandigheden helpen ons met Israël snel uit de droom. Ook voor ons breekt na 'de wende' van de verlossing het paradijs nog niet aan.

Daarom bidden we voordat er gezaaid zal worden. Bouwend op 'toen' en met beide benen in het 'nu.' Voor Israël lijkt dat op de woestijn in het zuiden. Ondenkbaar dat die ooit zal bloeien. Maar als de wadi's zich vullen...

Traan

De zaaier kan wel zaaien, maar niet laten ontkiemen. Dat kan alleen de Schepper.

Daarom wordt er gehuild. Zaaien kost inspanning, net zoals al ons werk, terwijl niets ons garandeert dat het wat oplevert.

Zaaien is alles uit handen geven. Veel gaat er verloren. Kosten en moeite voor niets?

Jezus leert ons dat de graankorrel moet sterven om vrucht op te brengen. Huilend zaait Hij Zich...

In die weg mogen wij zaaien én worden wij gezaaid. Als vreemdelingen leven wij in de verstrooiing van een God-loze maatschappij en cultuur.

Lach

Opbrengst gegarandeerd? Wie zo zaait en gezaaid wordt zal zeker oogsten.

Jezus, de graankorrel draagt veel vrucht. In de volheid van de tijd verzamelt Hij alles bijeen.

Die vrucht zal er dus zijn. We richten ons op de oogst, niet op de korte termijn van de omstandigheden nu.

In dat vertrouwen mogen we in ons dagelijkse leven zaaien om te oogsten. God staat in voor het nodige.

Het levenslied van pelgrims zingt ons verwachting in. Onze inspanning is niet tevergeefs. De lach zal de traan verdringen. Het gejuich van de (finale) oogst zal zelfs vroegere vreugde overstemmen.